

Naar man ikke er ganske blottet for humoristisk Sans, virker det forfriskende at høre det ærede Medlem Hr. Gamborg optræde som Kritiker af et Regnskab. Det var i Aar Statsregnskabet, det ærede Medlem kritiserede. De ærede Medlemmer, der ogsaa havde Sæde i dette høje Ting for et Aar siden, vil mindes det Landbrugsregnskab, som det ærede Medlem fremlagde for os til stor, ikke Beundring, men Forundring for alle Landbrugere. Det var et Regnskab fra en Gaard med 50 Td r. Land — ikke en Gang særlig god Jord — midt i Jylland; det havde en Bruttoindtægt paa 13 114 Kr. og — nu kommer det vidunderlige, Manden havde haft en Nettoindtægt paa 11 972 Kr. Jeg tror, det vilde have været heldigt, om det ærede Medlem havde set paa dette Regnskab med lige saa stor Kritik som den, han i Aar udtalte overfor Statsregnskabet. Det blev lovet os, at vi maatte faa Bilagene o. s. v. til dette Landbrugsregnskab, men vi fik dem aldrig, tværtimod maatte det ærede Medlem med Sorg meddele, at Manden ikke vilde op med dem, han vilde ikke offentliggøre Regnskabet, han vilde ikke delagtiggøre os i sin Viden. Det var ikke kønt gjort af denne Mand; for naar man sidder inde med en saa fænomenal Dygtighed, at man paa en Bruttoindtægt af 13 114 Kr. kan faa en Nettoindtægt af 11 972 Kr., har man ikke Lov til at beholde denne Viden hos sig selv, man skylder sine Kaldsfæller, andre Jordbrugere, fremfor alt det Samfund, man lever i, at meddele os, hvorledes man naar dette glinrende Resultat, til stor Glæde for os alle og ikke mindst for Statskassen; det vilde jo give en Indtægtsskat, der vilde være i høj Grad kærkommen i dette Øjeblik.

Til den højtærede Kirkeminister skal jeg tillade mig at udtale, at jeg haaber og antager, at han i Aar vil være lydhør overfor det Krav eller i hvert Fald intensive Ønske, som Befolkningen i Falsled i Sydlyn nærer om at faa en Kirke. Allerede for 2 Aar siden henvendte jeg mig til den daværende højtærede Kirkeminister, det ærede Medlem Hr. Povlsen, for at henstille, at dette Ønske blev imødekommet, og den højtærede Kirkeminister svarede mig: „Det er en Kirkesag, som sikkert inden alt for længe vil have Krav paa at blive ordnet; om der vil kunne optages en Bevilling allerede paa dette Finanslovsforslag, er jeg noget i Tvivl om, jeg antager ikke, Sagen er helt moden til Afgørelse allerede i indeværende Finansaar.“ Heller ikke i Fjor blev Ønsket imødekommet, og jeg kunde tænke mig, at en medvirkende Aarsag har været

den saakaldte, jeg kan gerne sige: den virkelige Præstenød. Men dette Forhold kan ikke komme til at gøre sig gældende i Falsled, idet man der paa ingen mulig Maade tænker sig, at der skal ansættes en ny Præst. I over 40 Aar har Sognepræsten i Svanninge, i hvilket Sogn Falsled ligger, prædiker to Gange om Maaneden i Falsled Skole, og sidste Gang da Embedet var opslaaet, indgik Præsten frivillig paa at bevare denne Ordning, saaledes at han altsaa to Gange om Maaneden prædiker i Falsled Skole. Men dermed er Sagen ingenlunde løst paa en tilfredsstillende Maade. Skolen kan nemlig ikke rumme mere end ca. 60 Tilhørere, og Lokalet er det tilmed ret ubekvemt, og desuden kan vi dog vel alle være enige om, at et Skolelokale ikke har et saadant højtideligt og til Andagt stemmende Præg som en Kirke. Svanninge Sogn er et meget stort Sogn paa ca. 2 200 Mennesker; i Falsled og omliggende Distrikt er der 500 Mennesker. Denne Befolkning bestaar hovedsagelig af Søfolk og Fiskere, som ikke selv er kørende, og det volder derfor stor Vanskelighed for gamle og svagelige Folk at tilse og passe deres Gravsteder paa Svanninge Kirkegaard, og de allerfleste har formentlig ikke Raad til at betale en Mand, der bor nærmere Kirkegaarden, for at passe deres Gravsteder. Derfor ønsker man i Falsled at faa bygget en Kirke til 100 eller helst 150 Tilhørere, som tillige rummede en Menighedssal, og en Kirkegaard derved. Det forekommer mig, at dette Ønske er i allerhøjeste Grad berettiget, og som Bevis paa, hvor inderligt Ønsket er, skal jeg nævne, at man har indsamlet 11 300 Kr. til et Vedligeholdelses- og Driftsfond for en eventuel ny Kirke. Afstanden fra Svanninge Kirke er en hel Mil, saa der er, synes jeg, al Anledning til at imødekomme dette Ønske, og jeg vil saa indestændigt, som det er mig muligt, anmode den højtærede Kirkeminister om at tage denne Sag op til fornyet og til den velvilligste Overvejelse. Jeg tør sige, at det er en god Sag, som tiltrænger en snarlig Løsning.

Det har glædet mig, og mange Dyrevenner med mig, at se, at man nu tager mere haandfast paa de modbydelige Eksempler paa raa og umenneskelig Behandling af værgeløse Dyr. Det forekommer mig, at vi maa naa dertil, at Folk, der behandler Dyr paa grusom Maade, bliver ikke alene betragtet, men ogsaa behandlet som ganske almindelige Forbrydere, eller jeg kan gerne sige ikke en Gang som ganske almindelige Forbrydere, men som Forbrydere af en særlig ondartet, raa og utiltalende Type.